

ריבוננו של עולם:

7 שנים עד מתי?!

את כל עוצמת הזעקה צריך להפנות אל הפועל ממש: לצאת לרחובה של עיר ובפרט בג' תמוז ובימים הסמוכים לו עם המבצע של מטה משיח בארץ-הקודש: להכריז ולפרסם אודות הרבי מלך המשיח שליט"א בכל האמצעים הן באופן פנימי בשיעורים בהתוועדויות ובהסברים והן באופן "מקיף" – בשלטים בדוכנים בסטיקרים וכדומה – שכך אפשר להגיע לכמות עצומה של יהודים

עצמה. הבאנו משלים ודוגמאות אודות ה"שבירה" שהתמיד מקבל ברגע שמתחילים לתת לו את האור העצמי שלמעלה מכפי ערכו. ציינו למאמרי חז"ל ש"משיח נגלה ונכסה" ולדברי האריז"ל (בישער הגלגולים פרק יג) אודות ההתעלות של משיח **בגוף ובנפשו** "על דרך עליית משה רבינו להר" אחרי התגלותו ל"מקצת בני אדם" טרם ש"יכירוהו כולם" בגאולה האמיתית והשלימה. הזכרנו את דברי הרבי (בילקוטי שיחות' כרך כו עמוד 7 ועוד) שמוכרח להיות נשיא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי ואשר "הנשיא הוא הכל" הכל ממש ממש ולא שייך בשום אופן בלי זה אפילו לרגע אחד כי ללא רבי ח"ו אין מאומה ולא יכול להיות כלום לא בגשמיות ולא ברוחניות.

בפעמים קודמות הבאנו גם ציטוטים נוספים כמו השיחה משבת פרשת האזינו תש"נ בה אומר הרבי שבדורנו זה אחרי כל העניינים שעברו כו' ישנה מציאותו של משה רבינו "נשמה בגוף באופן נצחי". ציטטנו גם משיחת שבת פרשת תשנ"ב (סי"ג) בה מפורש כי "החידוש דדורנו זה דור התשיעי לגבי כל הדורות שלפניו כולל הדור השמיני שאז היתה הסתלקות הנשמה מהגוף. . מה שאין כן בדורנו זה. . שנשמות בגופים בלי שום הפסק כלל באים לתכלית

במסגרת זו "להסביר" קצת על פי המבואר בתורת החסידות – ובפרט בתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח – את מה שלא ניתן בשום אופן להסביר ולבאר: כיצד עלינו להסתכל על היום הקדוש יום מלכנו משיחנו יום הגאולה ג' תמוז.

כתבנו והסברנו באריכות על פי המבואר שם אודות ה"נסירה" שהיא לא ח"ו "ירידה צורך עלייה" אלא תחילתה של העלייה

ל אמיתו של דבר כאשר מגיע בפועל היום הקדוש יום מלכנו משיחנו שליט"א ג' תמוז ולפי הנראה לעיני בשר – הדבר נכון (אך ורק!) לרגע שהדברים נכתבים – עדיין אין אנו רואים את המלך המשיח מלך ביופיו עומד וגואל את כולנו הרי שאי-אפשר לכתוב אי-אפשר גם לדבר אי-אפשר אפילו לחשוב. אין אנו מבינים מאומה איננו מרגישים מאומה. כל הכוחות כאילו משותקים לגמרי קהות חושים מוחלטת. כאילו איננו רוצים כבר מאומה ולא מעניין אותנו כבר כלום.

ולמרות זאת אין אנו פטורים מהחובה והזכות שהטיל עלינו הרבי שליט"א מלך המשיח והוא עומד על גבינו ודורש ותובע ללא הרף לכתוב ולדבר ולעשות ולפעול גם אם נדמה לנו שאי-אפשר לנו לעשות מאומה. הרבי דורש ותובע מאתנו לנצל כל הזדמנות לעורר ולעודד ולחזק את האמונה והביטחון בעובדה שיש לנו רבי חי וקיים לנצח שהוא שופט ויועץ ונביא ונשיא ועל כל אנשי הדור לצייט להוראותיו ולשמוע לעצותיו ולהאמין בנבואותיו ובפרט בנבואה העיקרית ש"הנה זה משיח בא" ולדעת שהוא הנשיא ו"הנשיא הוא הכל" הכל ממש ממש. בשבועות הקודמים ניסינו

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

השלימות בגאולה האמיתית והשלימה" וכן מדברי הקודש בשבת פרשת שופטים תנש"א על כך שנשיא הדור הוא נצחי וקיים תמיד בעולם הזה הגשמי בלי שינויים "ע"ד כמו אבן השתיני שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה כמו הארון שנגזז וכיו"ב) ע"ד כמו שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי)" ועוד.

ועד הציווי וההוראה (בשבת פרשת ויגש תשמ"ז) לפיה "כאשר נשמעת טענה בעולם שייספדו ספדייא וחנטו חנטייא" אזי צריך לומר בפירוש את המציאות האמיתית ע"פ תורה ואין מה לחשוש כיצד תהיה התגובה כוי מאחר שהעולם מוכן לקבל את הדברים. צריך רק לאומרם בדברים היוצאים מן הלב שאז הדברים פועלים פעולתם".

אבל אחרי כל זה כשמגיע אכן בפועל היום הקדוש יום מלכנו משיחנו שליט"א יום הגאולה ג' תמוז – אי-אפשר להסביר מאומה ואי-אפשר להבין מאומה. הלב מלא על כל גדותיו והזעקה האילמת רועמת כל כך עד שנדמה כאילו איננו רוצים כבר מאומה ולא מעניין אותנו כבר כלום. "אינגאנצן צוטרייסלט".

ל מה שלא ננסה לבאר ולהסביר לא יוכל אפילו להתחיל לבטא (ומי מדבר בכלל על למצות) את מה שמתחולל בלבו של כל אחד מאתנו את מה שכל אחד מאתנו חש ומרגיש. ולשני הכיוונים:

מחד זעקה אילמת עד אין קץ מקרב ולב עמוק בקלא פנימאה דאשתמע ובקלא פנימאה דלא אשתמע זעקה עצומה כל כך שכבר איננו יכולים לזעוק אבל השתיקה זועקת יותר מן הקולות הגדולים ביותר: עד מתי רבי? אי-אפשר עוד! מתגעגעים אליך רבי מצפים לך מייחלים לך לך לבד עינינו תלויות כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשנו תערוג אליך אין לנו אלא משאלה וחפץ ורצון אחד ויחיד: רצוננו לראות את מלכנו! לראות כבר בעיני בשר אותך רבי מלך ביופיו לשמוע את הוד קולך החוצב להבות אש להגיע כבר לתכלית הכל תכלית כל-כך עצומה שלשמה היה כדאי כביכול כל העולם וההסתר שהיה עד עתה – לגאולה האמיתית והשלימה כאשר "עין בעין יראו" "והיו עיניך רואות את מוריך" "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פי הוי' דיבר".

יודעים אנו ומאמינים בכל ליבנו ונפשנו כי גם עכשיו ברגע שבו נכתבים הדברים אתה דער רבי זאָל געזונט זיין חי וקיים גם

בגוף הגשמי ונמצא אתה רבי בביתך הבית האמיתי של כל אחד ואחת מישראל בית רבינו שבבבל בית משיח – 770 "ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את ישראל".

ואנו גם אנו באים לביתך נוסעים לרבי בפשטות ומשתדלים להביא עמנו עוד ועוד יהודים מתפללים עמך רבי מתוועדים עמך רבי מנסים לעשות הכל לדבקה בך להתקשר אליך ולקשר אליך עוד ועוד יהודים. משתדלים ללמוד וללמד את תורתך תורתו של משיח ולקיים את ההוראות והתקנות. ובפרט בעבודה המיוחדת עכשיו – "לחיות עם משיח" על ידי לימוד ה'דבר מלכותי וענייני משיח וגאולה בכלל והפצת בשרות הגאולה בעולם יותר ויותר.

יודעים אנו ואפילו רואים בגלוי כי אתה רבי משפיע ונותן לנו גם עכשיו את עצותיך וברכותיך הקדושות ומנהיג ועונה ועוזר ומדריך ומכוין את כולנו ואת כל אחד ואחת על כל צעד ושעל בכל מדרך כף רגל.

ולכן גם במצבנו היום למרות שאין דבר שחסר לנו יותר מ"לראות את מלכנו" – ישנה בליבנו גם דווקא ביום זה בכל תוקפה ועוצמתה השמחה הגדולה והעצומה שלמעלה מכל מדידה והגבלה שמחה שאינה יכולה לקבל בתוכה שום נקודה של צער וחסרון.

יודעים אנו שהעולם אינו הפקר ח"ו ש"הכל בשליטה" גם כאשר נראה ונדמה להיפך ממש. מאמינים אנו ובטוחים שכל העולם והסתר הנורא שקורה כאן אינו מציאות אמיתית כלל וכלל. אין זה חורבן וגלות ח"ו אלא תחילתה של התגלות הגאולה. והרי לא לחינם נקבע שמו של יום ג' בתמוז עוד בשנת תרפ"ז בשם "יום הגאולה" והתורה היא נצחית לעולם ועד!

ומה שאנו רואים את ההיפך – אין זה אלא נסיון התעלמות לרגע קטן (רבונו של עולם: שבע שנים אינן מספיק "רגע קטן"?! עד מתי?!) לעיני בשר בלבד "נסירה" שמוציאה אותנו משלוותנו ומן המדידות וההגבלות שלנו ומרוממת אותנו למעלה מעלה אל תכלית הכל אשר בשביל זה הכל כדאי – אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ומכיוון שעל-כך מדובר הרי כל מה שלא ננסה לומר ולהגיד ולהסביר ולתאר לא יביע מאומה כי כל המילים מחווירות ומאבדות את משמעותן לגמרי כשמדובר על דבר כה נשגב ונפלא ולמעלה מלהיות נשגב ונפלא ואינו בגדר הפלאה כלל. "לו דומייה תהילה".

אבל כל זה לא מפחית בכי-הוא-זה ואדרבה דווקא בגלל כל זה גודלת ומתעצמת עוד הרבה יותר הזעקה והצעקה ומתגברים

יותר ויותר הכאב והחסרון הבלתי מוגבלים ששום דבר לא יוכל לתת להם מענה ותשובה מלבד ההתגלות המלאה של מלכנו משיחנו שליט"א עכשיו ממש לעיני כל.

כשמורגש חסרון ב"נקודה" ובי"עצם" של הכל – מה ייתנו ומה יוסיפו כל ה"התפשטות" וכל ה"גילויים". ישנם כל אוצרות המלך וכל ענייניו אבל היכן הוא המלך עצמו – הכל מוכן לחופה עם כל ה"סטורעס" אבל מה ערך יש לכל זה כל זמן שלא רואים את החתן עצמו.

וכתורת הבעל שם טוב הידועה (שהובאה

השתיקה זועקת יותר מן
הקולות הגדולים ביותר:
עד מתי רבי?! אי-אפשר
עוד! אין לנו אלא
משאלה וחפץ ורצון אחד
ויחיד: רצוננו לראות את
מלכנו! להגיע כבר
לתכלית הכל תכלית
כל-כך עצומה שלשמה
היה כדאי כביכול כל
ההעלם וההסתר שהיה עד
עתה – לגאולה האמיתית
והשלימה

באריכות גם בשיחת חג השבועות תנש"א בהמשך למה שארע באותו קיץ כפי שתואר בגליונות (שעברו) אודות "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו" – שדווקא ה"עני" (הן "עני" למעליותא שהוא בתכלית הביטול והן מה ששייך אלינו במיוחד "עני" לגריעותא שאינו יודע מאומה ואינו שייך למאומה) אין לו בקשות ומשאלות אחרות אלא אך זו בלבד ש"לפני ה' ישפוך שיחו" שרוצה הוא רק את המלך עצמו.

את ה"עשירים" אומר הבעש"ט אפשר "לבלבל" על ידי האוצרות היקרים והנפלאים שמראים להם בדרך להיכל המלך. יש כאלו ש"מתבלבלים" כבר בחצר החיצונה. כאשר הם רואים את האוצרות היקרים הנמצאים שם אין להם עוד שום צורך ורצון להתקדם הלאה והם נשארים שם. יש שממשיכים הלאה ונשארים תקועים בחצר הפנימית כאשר הם רואים אוצרות יקרים ונפלאים עוד יותר. יש שמצליחים כבר להיכנס פנימה אל הארמון אבל בבואם פנימה נשימתם נעצרת

מגודל ההפלה וגם הם לא מתקדמים הלאה. ויש שנכנסים עוד ועוד יותר פנימה עד ל"קטיון" בו נמצא המלך עצמו אבל כל ההילה שסביב המלך ממלאת את כל מציאותם הם מביטים לצדדים ואינם "מגיעים" אל המלך עצמו. ולכן תפילת העשיר גם מי שהוא עשיר באמת לאמיתו היא לא תמיד אל המלך עצמו.

אבל את ה"עניי" אי אפשר "לבלבל". הוא לא מבין מאומה ב"אוצרות" ולכן גם

ומה שאנו רואים את
ההיפך - אין זה אלא
נסיון התעלמות לרגע
קטן (רובנו של עולם:
שבע שנים אינן מספיק
"רגע קטן"?! עד מתי?!)
לעיני בשר בלבד
"נסירה" שמוציאה אותנו
משלוותנו ומן המדידות
וההגבלות שלנו
ומרוממת אותנו למעלה
מעלה אל תכלית הכל
אשר בשביל זה הכל כדאי
- אל הגאולה האמיתית
והשלימה

ה"אוצר" היקר והנפלא ביותר לא מעניין אותו ולא יכול להסיח את דעתו. הוא רוצה אך ורק את המלך עצמו "לפני ה' ישפוך שיחו".

את ה"עשירים" ברוחניות אפשר אולי "לבלבל" על ידי האוצרות היקרים והנפלאים שמראים להם בדרך להיכל המלך - אפשר לתת להם את כל ההשכלה הנפלאה שבמאמרים את כל ה"יריכקייט" שבילקוטי שיחותי את כל ההפלה שבאגרות-קודש' את כל ה"ליכטיקן שטורעם" במבצעים ואפילו את המסירות נפש שבשליחות. ייתנו להם את כל ה"גילויים" עד "גילוי העצם" ואפילו "המשכת העצם" שבדור השביעי - כדי שיסכימו לשכוח לרגע על ה"עצם" עצמו ויסתפקו באוצרות היקרים והנפלאים שמסביב לו.

ודווקא ה"ענייים" לא רק ה"ענייים" למעליותא משום גודל הביטול שלהם אלא גם ה"ענייים" באמת אלו שלא למדו כראוי

ולא עסקו כדבעי בעבודת התפילה ולא הצליחו בשליחותם כפי המצופה גם הם אנחנו ה"אובדים ונדחים" דווקא בגלל החסרון הגדול שלנו והעובדה שמצבנו אינו כראוי אי-אפשר "לבלבל" אותנו עם "גילויים" ויהיו אלו ה"גילויים" הנפלאים והנשגבים ביותר.

ולא להבין זאת ח"ו לא נכון. אין הכוונה ח"ו וח"ו למעט בחשיבותם של אותם דברים אמיתיים וקדושים עליהם חונכנו אותם אנו עושים ומבצעים ללא הרף ורק על ידם אפשר להתקשר לרבי (כשם שאי אפשר להיות קשור להקב"ה ללא תורה ומצוות) - חייבים ומוכרחים ללמוד נגלה וחסידות ובמיוחד בתורתו של הרבי שליט"א אי-אפשר להיות קשורים לרבי ללא מילוי הוראותיו ותקנותיו היציאה לשליחות היא משאת נפש המבטאת את עיקר עניינו של "דור השביעי" האהבה והאיכפתיות מכל יהודי הם היסוד והעמוד של כל מעשינו ועבודתנו ומוכרחת עבודת התפילה ותיקון המדות וכו' וכו' - אבל עד כמה שכל אלו מבטאים ומוציאים לפועל את ה"עצם" הרי לגבי ה"עצם" עצמו כמו שהוא בעצמותו גם אלו "גילויים" ייחשבו אף כי "גילויים" כאלו שבלעדיהם אי-אפשר כלל "לקחת" את העצם.

כ אשר הרבי אומר (ילקוטי שיחות' חלק א עמוד 226) שללא התקשרות לרבי יכול אדם ללמוד להתפלל לקיים מצוות ואף להתנהג לפי שכלו לפני משורת הדין ולהיות שקוע עם זאת בשאול תחתית רחמנא-ליצלן - הרי שלמרות החשיבות העצומה של כל אלו והעיקר שרק על ידם "לוקחים" את הרבי נחשבים גם הם כ"גילויים" ביחס לעצם עצמו כמו שהוא בעצמותו.

ולכן אנו ה"ענייים" ה"אובדים ונדחים" לא יכולים ולא רוצים ולא שייך בכלל לדבר על שום דבר אחר שינסה "לבלבל" אותנו ולהסיט את תשומת ליבנו וכל עצם מציאותנו מה"נקודה" מהעצם כמות שהוא. שום תחליף אמיתי ונכון ונשגב ונפלא ככל שיהיה אינו מעניין אותנו ולא יתחיל לספק אותנו ולמלא את משאת נפשנו. רצוננו הוא אחד ויחיד: לראות עכשיו את מלכנו משיחנו שליט"א גלוי לעיני כל עומד ומביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה - ה"עצם" כמות שהוא.

ובלשון הרב ב"דבר מלכות" לפרשת וארא: "צריך כל אחד ואחד לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו תורתו ועבודתו (=אותם) "גילויים" שעל ידם דווקא

נמשך העצם) ... ובפרט (=העצם עצמו) בהביטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור "הנשיא הוא הכל" שבכל אחד ואחד - מציאותו וכל עניינו בכל מכל כל נעשה קודש לנשיא הדור".

ולמי שחושב שיכול הוא להישאר ב"התקשרות" נוסח השנים שעברו שגם הם "דור השביעי" ולצעוק "רבי" ללא הדגשה על הענין שתובע הרבי עכשיו - ממשיך הרבי ומבהיר כיצד נעשה כל אחד קודש לנשיא הדור:

"על ידי זה שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור גואל ראשון הוא גואל אחרון - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש".

כלומר רק כאשר מלאים וחדורים בשליחות שתובע הרבי עכשיו - "להביא לימות המשיח בפועל ממש" - רק על ידי זה נעשים קודש לנשיא הדור. ובאם מנסים להכניס בזה את כל ההסברים האמיתיים והכנונים כשלעצמם אפילו לצעוק "עצם" אך ללא מילוי שליחות זו - אי-אפשר ח"ו להיות (בגלוי) "קודש לנשיא הדור"!

ומוסיף הרבי ואומר באותה שיחה: "ולהוסיף שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו . . ומביט על כל אחד ואחד מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו' מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתינו".

שלבן דווקא בגלל שרצוננו הוא אחד ויחיד - לראות עכשיו את מלכנו משיחנו שליט"א גלוי לעיני כל עומד ומביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה דווקא לכן עלינו להפנות את כל הזעזוע והתיסכול והכאב והצער יחד עם כל תוקף השמחה וההתלהבות של יום הגאולה - כדי שיהיו שניהם גם יחד מנוף אדיר לעשות ולפעול ולהביא להתגלות המלאה לעיני כל של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

וכפי שכתב כבר לא אחת במסגרת זו שנצטוונו באותה שיחה מפורסמת של שבת פרשת שופטים תנש"א:

"לפרסם לכל אנשי הדור שזכינו שהקדוש ברוך הוא בחר ומינה בעל-בחירה שמצד עצמו הוא נעלה שלא בערך מכל אנשי הדור שיהיה ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור שיורה הוראות וייתן עצות בנוגע לעבודתם של כל היהודים וכל אנשי הדור בכל עניני תורה ומצוות ובנוגע לכל חי היום יום . . עד הנבואה העיקרית הנבואה (לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא שזהו בודאות)

ש"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא".
וביחד עם זכות זו יש לכל אחד מאנשי דורנו
האחריות לקבל על עצמו את ה"שופטיך"
ו"יועצידך" ולציית להוראותיו ועצותיו
הטובות...".

ולכן אחת השליחויות העיקריות שלנו
ובעצם השליחות העיקרית שכל שאר
הפרטים אינן אלא התפשטות והסתעפות
שלה היא – לפרסם בכל מקום אודות הרבי
שליט"א. ולא רק על גדולתו הנפלאה בכל
התחומים אלא בעיקר על כך שהוא הנשיא
והראש (וגם הלב – "לבו הוא לב כל ישראל")
ובלי קשר עמו אין שום אפשרות להתקשר עם
הקב"ה. וח"ו וח"ו לא באופן שיהיה אפשר
לטעות ולחשוב בלשון הרב "רחמנא ליצלן
לומר שהוא היה רק נשיא בעבר" אלא לדעת
ולהכיר שהוא הנשיא והראש עכשיו וגודל
הזכות החובה והאחריות להתקשר אליו
לקיים את הוראותיו ותקנותיו להתייעץ עמו
בכל דבר ולהאמין כי דבר ה' בפיו. ובמילים
אחרות: קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.
וכפי שכותב הרבי במכתב המפורסם מג'
תמוז ה'שי"ת:

"ועל כל אחד ואחת מאתנו כולנו לדעת
היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה
אשר הוא הוא הנשיא והראש ממנו ועל ידו
הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות ועל
ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו
איך ובמה מתקשרים) קשורים ומיוחדים
בשרש ושרש השרש עד למעלה מעלה כו".

ת כל עוצמת הזעקה (בשני
הכיוונים הנ"ל) צריך להפנות אל
הפועל ממש: לצאת לרחובה של
עיר ובפרט בג' תמוז ובימים הסמוכים לו עם
המבצע של מטה משיח באה"ק: להכריז

ולפרסם על כל הנ"ל בכל האמצעים הן באופן
פנימי בשיעורים בהתוועדויות ובהסברים
והן באופן "מקיף" – בשלטים בדוכנים
בסטיקרים וכדומה – שכך אפשר להגיע
לכמות עצומה של יהודים.

והרי ידועה הוראת הרבי שריבוי הכמות
מכריע את האיכות. ורואים גם בעולם בפועל
שחברות שונות מוציאות אלפים רבים של
דולרים על פרסום חוצות "מקיף" והם אינם
עושים זאת רק "לשם שמים" אלא בכדי
שייקנו יותר ויותר את תוצרתם ו"שווה"
להם להשקיע כל-כך הרבה משום שהדבר
מניב פירות ומביא רבים לקנות זאת. ודאי
אם כן על יסוד דברי חז"ל ש"כל מה שברא
הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו" שצריך
לנצל זאת לקדושה לפרסם ולהכריז
באמצעים אלו אודות הרבי ואודות בשורת
הגאולה.

ובמיוחד לקשר יהודים לרבי באמצעות
ה'אגרות-קודש': לפרסם ולהכריז
שההתקשרות לרבי היא לא רק חובה וזכות
ואחריות אלא היא פשוט עזרה ותועלת לכל
אחד – לא באים רק לבקש ממך אלא לתת
לך עזרה וישועה במה שאתה זקוק לו.
ובפשטות זהו דבר שיכול להשפיע הרבה יותר
על אנשים וממילא לקשר אותם אל הרבי.

ובמוצאי יום הגאולה ג' תמוז נתכנס
כולנו בבית המקדש השלישי ומלכנו משיחנו
שליט"א בראשנו. ובאם ח"ו וח"ו תתעכב
הגאולה עוד רגע נתכנס כולנו יחדיו אנשים
נשים וטף "איש את רעהו יעזורו ולאחיו
יאמר חזק" בכינוס שמארגן "מטה משיח
בארץ-הקודש" ב"בית מנחם" כפר חב"ד
ביום ראשון בשעה 7:30 להכריז גלוי לעין כל
על אמונתנו ובטחונו המוחלטים בעובדת
מציאותו הנצחית של הרבי שליט"א ובדבריו

רואים גם בעולם
שחברות שונות מוציאות
אלפים רבים של דולרים
על פרסום חוצות "מקיף"
משום שהדבר מניב
פירות ומביא רבים
לקנות זאת. ודאי אם כן
על יסוד דברי חז"ל
ש"כל מה שברא הקב"ה
בעולמו לא ברא אלא
לכבודו" שצריך לנצל
זאת לקדושה לפרסם
ולהכריז באמצעים אלו
אודות הרבי ואודות
בשורת הגאולה

הקדושים שהם חיים וקיימים לעד ולעולמי
עולמים ו"לקבל את פניו של משיח צדקנו
בפועל ממש כדי שיוכל למלא את שליחותו
ולהוציא את ישראל מן הגלות".

ובזכות עצם ההחלטה בכל זה נזכה תיכף
ומיד ממש עוד לפני יום הגאולה ג' תמוז
להתראות עם הרבי שליט"א בהתגלותו לעיני
כל ונחוגג יחד עמו את היובל בהתוועדות
הגדולה שיעשה המלך המשיח כדבר ראשון
מיד עם התגלותו לעינינו ונשיר לפניו שיר
חדש השיר שמתחילים כבר עכשיו לשיר
ולהכריז ללא הרף: "יחי אדונו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!".